

trænge til en Forandring, da er det naturligt vilis et Spørgsmaal, som jeg for Diebliffet ikke videre tør htre mig om. Ministeriet har imidlertid været opmærksomt paa, at slige Forandringer i Tidens Løb kunde være ønskelige, og der indeholdes derfor ogsaa, som den ærede Taler vil have bemærket, en Bestemmelse i Lovbdkastet, som bemyndiger Ministeriet til at foretage saadanne enkelte Forandringer, hvormed Hensigten netop er den, at de skulle kunne iværksættes, uden at dertil skal behøves en Lov. Medens jeg er ved Spisereglementet, skal jeg tillade mig den Bemærkning, at, forsaavidt den ærede Taler har meent, at det vilde være rigtigt i den sidste Paragraph af Loven at træffe den Bestemmelse, at saavel den Lov, hvormed der her er Tale, som Spisereglementet skulle indføres i Mandflabets Søfartsbøger, skal jeg ingenlunde modsigte, at dette vistnok kunde være meget godt; men derved vilde Bestemmelsen i Lovens sidste Paragraph dog neppe blive overflødig; thi det er jo ikke alle Søfolk, der ere forpligtede til at have Søfartsbøger, og Optagelsen deri af de paagjældende Bestemmelser vil altsaa kun blive til Underretning for dem, som have Søfartsbøger. Jeg mener derfor, at det ikke destomindre vil være nødvendigt og hensigtsmæssigt, at det paalægges Skipperen altid at have ombord i Skibet et Exemplar af denne Lov, dersom den ellers udkommer, ligesom ogsaa af Spisereglementet, for at det kan forevises dem, der maatte ønske at se det. Det har desuden, med Hensyn til de i Lovbdkastet omhandlede Vidnesbyrd, hvormed Skipperen paa Forlangende skal forshne Mandflabet, og hvilke det udtrykkelig er gjort ham til Pligt at indføre i Søfartsbøgerne, forsaavidt Mandflabet er eller skal være forshnet med saadanne, idet han ikke maa give dem paa løst Papir, været under Omtale, om man ikke skulde paalægge alle Søfolk at være forshnede enten med saadanne eller lignende Søfartsbøger, hvori da Vidnesbyrden kunde indføres; men man har troet, ikke at burde paalægge samtlige Søfolk en saadan Forpligtelse, og der har heller ikke derom været fremsat noget bestemt Forslag. Dersom der igrigt er Søfolk, som ønske, at disse Vidnesbyrd skulle indføres i saadanne Bøger, staaer det dem naturligtvis frit for at

forshne sig dermed. Forsaavidt den ærede Taler har bemærket, at han antog, at Straffen for at sove paa sin Post var for lemsældig ansat i Lovbdkastet, da tør jeg ikke htre mig om, hvorvidt dette virkelig er Tilfældet. Jeg har naturligtvis fulgt; hvad alle de Autoriteter, der ere horte derom, have anseet at være passende. Naar det er bestemt, at Bøderne enten skulle tilfalde „Bombebøssen eller andre lignende velgjørende Stiftelser efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse“, saa er dette netop grundet paa, at man har vidst, at der nogle Steder i Landet var saadanne velgjørende Stiftelser, som den ærede Taler omtalte, og da man har anseet det for rimeligt, at der efterhaanden paa flere lignende Steder vilde komme saadanne, har man meent, at, naar Ministeriet havde det i sin Magt at bestemme, at Bøderne ogsaa maatte tilfalde en anden lignende Stiftelse som Bombebøssen, vilde det være rigtigt at lade den tilfalde en saadan Stiftelse i den By eller paa det Sted, hvor Skibet horte hjemme, forsaavidt der der fandtes en saadan. — Om det skulde være nødvendigt eller hensigtsmæssigt med Hensyn til Bestemmelsen om, naar en Mand, som uden Tilladelse eller ud over den ham givne Tilladelse udebliver, skal betragtes som Rømningsmand, at fastsætte 1 eller 2 Gange 24 Timer, tør jeg naturligtvis ikke have nogen bestemt Mening om; men ogsaa i den Henseende har man fulgt, hvad Vedkommende have anseet for at være passende. — Forsaavidt den ærede Taler har formeent, at det ikke var rigtigt, som i § 23. bestemt, at tillade Mandflabet at forlade Skibet efter to Aars Forløb, saa er det jo ganske vist, at det kan medføre stor Uleilighed for Skipperen, naar han ved denne Ret, der her er tilstaaet Mandflabet, kan komme i den Nødvendighed at maatte stæffe sig en ny Besætning; men jeg maa dog bemærke, at denne Ret kun tilstaaes i det Tilfælde, at Skibet finder sig i en Havn eller paa en sikker Rhed, hvor det losses, altsaa hvor det opholder sig i længere Tid. Det er altsaa ikke Mandflabet tilladt at forlade Skibet i enhver Havn eller sikker Rhed, men kun paa et saadant Sted, hvor det losses. Vel er det saa, at denne Bestemmelse kan medføre Uleilighed for Skipperen